

Høringsinstanser i henhold til liste

Vår dato: 22.12.2022
Vår referanse: 22/75542 - 8
Deres dato:
Deres referanse:

Fastsettelse av regelendringer i forskrift om satser for tilskudd til frakt av slaktedyr

Innledning

Landbruksdirektoratet har i dag, 22. desember 2022 fastsatt endringer i regler i forskrift om satser for tilskudd til frakt av slaktedyr, FOR-2021-12-21-3792. Endringene innebærer forskriftsfesting av forvaltningspraksis for hvordan satsene skal beregnes, tydeliggjøring av enkelte definisjoner, samt endringer i regelen i dagens § 6 om muligheten for små slakterier som øker slaktemengden til å søke om overgang til kommunesatser. De gir også større overensstemmelse mellom begrepsbruken i Jordbruksavtalen og forskriften.

Som følge av innspill fra tre av høringsinstansene blir ikke muligheten til å gå over til kommunesatser i løpet av treårsperioden fjernet. Det skal fortsatt være mulig å søke om slik overgang, men det er slaktemengden i referanseperioden, ikke i kalenderåret, som er avgjørende. Overgangen vil dessuten først kunne skje fra 1. januar påfølgende år. Siden det ikke skjer så ofte at slakterier endrer de årlige slaktemengdene akkurat i området +/- 1500 tonn vil direktoratets arbeid med å forvalte tilskuddsordningen likevel bli mindre ressurskrevende enn tidligere da alle satser skulle fastsettes og høres hvert år.

Satsene som trådte i kraft fra og med 1. januar 2022 er ikke endret.

Bakgrunn for endringsforslaget

Tilskudd til frakt av slaktedyr beregnes ulikt avhengig av om den samlede slaktemengden ved slakteanlegget er større eller mindre enn 1 500 tonn per år. Rundt de «store» anleggene, der det slaktes mer enn 1500 tonn, fastsettes det en såkalt nullsone på 50 km. Store slakterier får ikke tilskudd til frakt av slaktedyra de henter i nullsonen. Dette gjelder både egen null sone og nullsoner rundt andre store slakterianlegg. Små slakterier, derimot, får frakttilskudd for alle slaktedyr de henter - uansett hvor kort eller langt unna slakterianlegget husdyrprodusenten holder til og om produsenten holder til i nullsonen rundt et stort slakterianlegg eller ikke.

Til og med 2021 ble satsene for tilskudd til frakt av slaktedyrberegnet og forskriften fastsatt på nytt hvert år. Dette var ressurskrevende for Landbruksdirektoratet. Endringene i satsene fra det ene året til det andre var vanligvis små. For å få en mer effektiv forvaltning av ordningen bestemte derfor Landbruks- og matdepartementet, i Teknisk jordbruksavtale 2021-2022, at med virkning fra og med 2022 så skulle satsene fastsettes for en periode på tre år av gangen. Endringer i anleggsstrukturen, dvs, om et slakterianlegg ble regnet for å være lite eller stort og dermed ha nullsone rundt seg, skulle bare hensyntas annenhver gang direktoratet beregnet nye satser.

Da Landbruksdirektoratet i september 2021 ba om innspill fra slakteriene på de ulike parameterne som skulle legges til grunn ved beregningen av nye satser for treårsperioden 2022 – 2024, gjorde direktoratet samtidig oppmerksom på endringene beskrevet over. Direktoratet fikk spørsmål fra KLF og et par små slakterier om endringer i anleggsstrukturen faktisk ikke skulle få effekt oftere enn hvert sjette år. Direktoratet fikk inntrykk av at de to slakteriene var i ferd med å øke slaktevolumet og regnet med å overskride 1 500 tonn i 2022 og at de i så fall ønsket å få beregnet tilskuddet på grunnlag av kommunesatsene som gjelder for store slakterier.

For å imøtekomme slakteriene fastsatte Landbruksdirektoratet en ny regel i § 6 i forskriften som trådte i kraft 1. januar 2022. Den sier at små slakterier som øker slaktemengden slik at den overstiger 1 500 tonn i løpet av året kan søke direktoratet om å få frakttilskuddet på grunnlag av kommunesatser. Med tanke på hvor mye frakttilskudd de vil få utbetalt så avhenger det av hvor slakteriforetaket henter slaktedyra om det vil lønne seg for slakteriet å gå over til kommunesatser eller ikke. Derfor gikk regelen ut på at slakteriene selv kan velge å søke om dette.

Regelen regulerer ikke fra hvilken dato slakteriene som søker om det skal få tilskuddet beregnet på grunnlag av kommunesatser. Landbruksdirektoratet må imidlertid forholde seg til reglene i Jordbruksavtalen. Ettersom det er et krav at slakterianlegget må ha slaktet mer enn 1500 tonn i løpet av året for at det skal kunne regnes som stort, anså direktoratet det selvsagt at endringen i måten å beregne tilskuddet på ikke kunne tre i kraft før det var et faktum at det var slaktet 1500 tonn ved anlegget i kalenderåret. Noe annet ville medføre at direktoratet måtte gjøre en etterberegning og etterbetaling av tilskudd for frakten som har blitt utført tidligere på året. Dette er en arbeidskrevende operasjon. Prognosering og en eventuell prosentvis justering av alle satsene vil også bli vanskeligere med en slik innretning. Dette ble ikke omtalt hverken i fastsettelsesbrevet eller rundskriv.

I jordbruksoppgjøret 2022 ble avtalepartene enige om at strukturendringer likevel skal hensyntas hver gang det beregnes nye satser. Det vil dermed gå maksimalt tre, og ikke seks, år fra endringen i slaktemengden finner sted til den får effekt på satser og nullsoner.

Høringsforslaget

Fjerne dagens regel i § 6

I og med at strukturendringer nå skal hensyntas oftere enn det regelverket sa da dagens § 6 ble fastsatt 21.12.2021, mente Landbruksdirektoratet at argumentene mot å la satsene ligge fast uten mulighet til å søke om endring til kommunesatser ikke lenger veide like tungt. I tråd med målet om effektiv forvaltning av statlige tilskuddsmidler foreslo derfor direktoratet å fjerne muligheten for å søke om å få beregnet frakttilskuddet på en annen måte enn det situasjonen tilsa da satsene ble fastsatt. Dette ville innebære at når satsene for en treårsperiode først var fastsatt skulle de ligge fast fram til det beregnes satser for en ny treårsperiode – også selv om et lite slakteri eventuelt øker slaktemengden i denne perioden slik at den kommer over 1500 tonn per år. Landbruksdirektoratet pekte på at dette ville gi klare og forutsigbare rammer for både bransjen og forvaltningen.

Nytt innhold i § 6

I høringsforslaget foreslo Landbruksdirektoratet å erstatte regelen som i dag står i § 6 med formuleringer som beskriver hovedprinsippene for hvordan satsene i forskriften skal fastsettes. Forslaget til regelfesting av disse prinsippene innebar - at det tas inn en henvisning til de prognoserte gjennomsnittssatsene i og bevilgningene over Jordbruksavtalen, - at satsene fastsettes å grunnlag av den tekniske fraktkostnaden, - at parameterne som ligger til grunn for den tekniske fraktkostnaden skal sendes til aktørene i bransjen for forhåndsuttalelse, og - at de konkrete satsene, som først kan beregnes når den tekniske fraktkostnaden er landet, sendes på høring før de fastsettes i forskriften.

§ 2 Definisjoner

Videre foreslo direktoratet noen små presiseringer i enkelte av definisjonene og å legge til en definisjon av referanseperioden for å tydeliggjøre hva det skal tas utgangspunkt i for å avgjøre om et slakterianlegg skal regnes som stort eller lite. I tillegg foreslo vi og forskriftsfeste at Landbruksdirektoratet kan bruke skjønn ved fastsettingen av satsene i de tilfellene lav fyllingsgrad medfører et ulogisk resultat av den ordinære beregningsformelen.

Generelt

Høringsforslaget gikk ut på at endringene skal tre i kraft fra og med 1. januar 2023. Hvis man ser bort fra at satsene nå skal gjelde for tre år av gangen (som allerede er bestemt av jordbruksavtalepartene og ikke av Landbruksdirektoratet) og fjerningen av den omtalte muligheten til å søke om overgang til kommunesatser før det har gått tre år, innebærer ikke forslagene realitetsendringer. De går ut på å forskriftsfeste og presisere langvarig forvaltningspraksis på en måte som harmoniserer begrepsbruken i Jordbruksavtalen og forskriften.

Høringen

Den 25. oktober 2022 sendte Landbruksdirektoratet forslag til endringer i regler og definisjoner i forskrift om satser for tilskudd til frakt av slaktedyr, FOR-2021-12-21-3792, på høring. Fristen for å komme med innspill var 6. desember. Direktoratet mottok høringsuttalelser fra Nortura SA, Jens Eide AS, Røros slakteri AS og Kjøtt- og fjørfefbransjens landsforbund (KLF). Sistnevnte fikk utsatt høringsfristen til 9 desember.

Nortura SA hadde ingen innspill til forslagene som var sendt på høring.

KLF, Røros slakteri AS og Jens Eide AS var negative til å fjerne muligheten for at små slakterier kan søke om å få kommunesatser hvis de øker slaktemengdene tilstrekkelig. De stiller spørsmål ved om forslaget er motivert av et ønske om å hindre at små slakterier skal kunne bli store. Både Røros slakteri AS og KLF peker på at forutsigbarhet er viktig og at det er nødvendig å involvere slakteribransjen tidlig hvis det skal gjøres endringer i regelverket for tilskudd som slakteriene er berørt av.

KLF kommenterte også de andre endringsforslagene, men anbefaler at man lar forskriften stå uendret fram til det skal fastsettes nye satser for treårsperioden 2025-2027.

Utover å komme med innvendinger til forslaget om å fjerne regelen i dagens § 6 viser Jens Eide AS til KLF sitt høringsinnspill og skriver at de stiller seg bak dette. Under går vi nærmere inn på de ulike innspillene.

Høringsinstansenes argumenter mot å fjerne dagens § 6

Både KLF, Røros slakteri AS og Jens Eide AS var kritiske til forslaget om å fjerne muligheten for små slakterier til å søke om å få kommunesatser dersom de øker slaktemengden og går over 1500 tonn per år i løpet av treårsperioden satsene skal gjelde for. De er overrasket og mener forslaget bryter med hensynet til forutberegnelighet som direktoratet delvis begrunner forslaget med. KLF: *«At et lite slakteri plutselig ikke lenger umiddelbart skal kunne søke om å gå over til å bli stort slakteri, betyr at rammevilkårene forandres brått, uventet og med tilbakevirkende kraft. Det betyr også at en offentlig forskrift unødvendig hindrer (begrenser) utviklingen av næringslivet, den vil bidra til å dempe konkurransen mot og betalingen til bonden for slakt, samt begrense konkurranseevnen til enkelte virksomheter.»* De tre aktørene stiller spørsmål ved om direktoratet har lov til å fastsette en slik endring nå. De peker på at forslaget vil føre til at små slakterier som er i ferd med å komme over 1500 tonn årlig slaktemengde og som har planlagt sin virksomhet ut ifra at de vil få frakttilskuddet beregnet ut fra kommunesatsene mister denne muligheten. De mener at dette innebærer at aktørene vil tape penger, at de frarøves muligheten til å konkurrere om kundene på like vilkår som de større aktørene og at dette er konkurransevridende i de sistnevntes favør.

Både Røros slakteri AS og KLF peker på at de forstår ordlyden i Jordbruksavtalen og forskriften slik at alle slakterier som kommer opp i en samlet slaktemengde over 1500 tonn per år har krav på å få frakttilskuddet beregnet på grunnlag av kommunesatsene for hele året – også det første året dette inntreffer. KLF viser til at ingen slakterier, hverken små eller store, ved årets begynnelse har slaktet 1500 tonn ennå, men at de etablerte store slakteriene likevel får frakttilskuddet beregnet på grunnlag av kommunesatser fra 1. januar. At regelen skal være annerledes for små slakterier som øker den årlige slaktemengden, slik at de går fra å være små til å bli store, har de ingen forståelse for.

I høringssvaret skriver KLF at det kan være lønnsomt for et lite slakteri å bli et stort slakteri og motta kommunesatser. Satsene kan være høyere, men de vil miste tilskudd for transport i nullsonene. Neste gang det skal beregnes satser vil det imidlertid opprettes en null-sone også rundt det slakteriet som har gått over til stort slakteri. KLF skriver at denne null-sonen vil innebære at konkurransen med de slakteriene som allerede er store vil bli på likere vilkår og at dette er viktig i konkurransen om produsentene.

KLF peker også på at det er mange ulike forhold som spiller inn på de totale slaktemengdene og dermed også på hvor store utbetalingene av frakttilskuddet blir det enkelte år. Det er derfor uansett vanskelig for direktoratet å prognosere nøyaktige utbetalinger over ordningen. Hensynet til direktoratets muligheter til å prognosere riktig bør uansett ikke veie tyngre enn slakterienes muligheter til å planlegge sin virksomhet.

Skillet mellom stort og lite slakteri

KLF skriver at skillet mellom stort og lite slakteri ikke er trukket på hensiktsmessig måte. Dette gjelder både skillelinjen på 1500 tonn per år og at det ikke tas hensyn til om slakteriet slakter alle dyreslag eller ikke. De viser til at det er store geografiske forskjeller når det gjelder dyretetthet og at slakteristrukturen gjenspeiler dette i stor grad. De mener dette stiller de største slakteriene i en gunstig posisjon konkurransemessig. Gris burde ikke tillegges så mye vekt i vurderingen av om et slakteri anses stort eller lite siden det aller meste av gris produseres i sentrale strøk som er innenfor nullsonen rundt store slakterier. KLF mener også at det burde vært en egen kategori for «mikroslakterier», som i liten grad deltar i konkurransen om husdyrprodusentene som foregår mellom de øvrige aktørene.

Forslagene knyttet til § 2 definisjoner

Stort og lite slakterianlegg

Generelt mener KLF at det er hensiktsmessig med felles definisjoner av begrepene som brukes i omtalen av og regelverket for tilskuddet. De skriver imidlertid at « *Dette må etableres i tett dialog med næringen og faglag. Partene i Jordbruksavtalen vil i så måte ikke dekke næringens behov, og blir derved for snever i forhold til å bestemme dette. Definisjoner som gjøres i Jordbruksavtalen vil ha relevans for partene i avtalen, men kan ikke uten videre gjøres almene gjennom en forskrift, som igjen ikke retter seg mot partene, men andre virksomheter som ikke er representert i forhandlinger eller som avtaleparter*».

KLF finner det ikke er ønskelig å endre begrepet slakteri til slakterianlegg. De mener at dette ikke kan gjøres dersom det medfører at Midt-Norge slakteri og Prima slakt ikke lenger kan motta frakttilskudd siden de ikke selv eier egne slakterianlegg. KLF peker også på at innføring av begrepet «stort slakterianlegg» vil innebære at Norturas slakteri i Finnmark i så fall skal ha beregnet satser som for lite slakteri.

Videre mener de den foreslåtte definisjonen av lite slakterianlegg er uklar og at den kan leses på ulike måter: 1) at slakterier som slakter til og med 1500 tonn i året regnes som små, eller 2) at det må slaktes 1600 tonn for å bli regnet som stort. De skriver at den foreslåtte endringen er en detalj som det er unødvendig å gjennomføre og at forslaget igjen kan leses som et forsøk på å hindre små slakterier i å bli store.

Referanseperioden

KLF ser nytten av å definere referanseperioden, men er negative til å ta inn definisjonen uten at deres forslag til alternative formuleringer av § 6 og § 7 også tas med når satsforskriften skal revideres i forkant av den neste treårsperioden fra 2025 – 2027.

KLF foreslår at paragrafene da kan formuleres omtrent på denne måten:

§ 6 Endringer i slakteristruktur

Nye slakteri vil kunne søke om tilskudd fra oppstart. Tilskuddet kan utmåles som for Mobile slakteri etter § 4, med mindre det er små slakteri i området (innen 50 km kjøreavstand), da får slakteriet samme satser som dette, for aktuelle dyreslag.

Slakteri som passerer 1500 tonn i kalenderåret kan søke å motta satser som stort slakteri. Endringstidspunktet vil skje fra førstkommende årsskifte, såfremt søknaden er sendt i rimelig tid. Nullsone vil innføres fra neste oppdatering av kalkylen.

Slakteri som faller under 1500 tonn slaktemengde opprettholder sin status som stort slakteri, med nullsone rundt, minst frem til neste oppdatering av kalkylen. Er nedgangen signifikant til under 1500 tonn og vedvarende kan slakteriet søke om overgang til å bli lite slakteri fra 3 årsperioden.

Store slakteri som legges ned eller kutter ut slaktelinje på dyreslag, opprettholdes som stort slakteri til neste oppdatering av kalkylen. Om slakting (av dyreslag) pågår i referanseperioden skal slakteriet likevel tas bort i beregning av satser for og nullsoner for neste periode.

§ 7 Grunnlag for beregning av satser

Satsene fastsettes med utgangspunkt i prognoserte gjennomsnittssatser og bevilgninger over Jordbruksavtalen samt den tekniske fraktkostnaden. Årlig kan satsene prosentvis justeres for å tilpasses bevilgning og annet med en prosentvis lik endring av alle satser.

Hvert tredje år skal kalkylen oppdateres. Da skal parameterne som legges til grunn for beregningen av den tekniske fraktkostnaden sendes til bransjen for forhåndsuttalelse.

Leveransedata og hentemønster fra den sist avsluttede referanseperioden skal legges til grunn ved beregningen av konkrete tilskuddssatser for en ny treårsperiode. Landbruksdirektoratet kan bruke skjønn hvis lav fyllingsgrad per lass gjør at den ordinære beregningsformelen gir urimelig høye satser for enkeltkommuner eller slakterianlegg.

Landbruksdirektoratets vurdering

Kritikken mot å fjerne dagens regel i § 6

Landbruksdirektoratet tror at enkelte av tilbakemeldingene i høringsinnspillene må bygge på en misforståelse. Direktoratet har intet ønske om å hindre små slakterier å bli store og kommer heller ikke til å håndheve reglene som fastsettes som resultat av denne høringen før de trer i kraft. Søknader om å få gå over til kommunesatser som kommer inn til direktoratet i 2022 vil bli behandlet i tråd med regelverket som gjelder i 2022. Alternativt kan de bli behandlet etter reglene som fastsettes her dersom dette er til fordel for søker.

Det stemmer at et hovedformål med endringsforslagene var å forenkle forvaltningen av tilskuddsordningen. Det var i tillegg et mål å gi større forutsigbarhet for alle parter. Dette kan oppnås gjennom presise definisjoner og felles begrepsbruk i forskriften og Jordbruksavtalen og gjennom å skriftliggjøre og forskriftsfeste fremgangsmåten for fastsetting av satsene.

Direktoratet er enig i at effekten det å fjerne dagens regel i § 6 kan ha på konkurranseevnen til små slakterier som øker slaktemengden til over 1500 tonn ikke var vurdert eller beskrevet godt nok i høringsnotatet.

Vi kan imidlertid ikke la dagens regel i § 6 stå uforandret frem til nye satser skal fastsettes for perioden 2025-2027. Jordbruksavtalen og bevilgningene over denne er grunnleggende forutsetninger for tilskuddsordningen. Det er partene i jordbruksforhandlingene som har bestemt at tilskuddsordningen skal bestå, hvordan den skal innrettes og som blir enige om å sette av penger i jordbruksoppgjøret til tilskuddsordningen. Dagens regel ble fastsatt fordi direktoratet forsøkte å imøtekomme de små slakteriene som reagerte på at fastsatte satser skulle gjelde for seks år av gangen. Regelen går lenger i å favorisere små slakterier i vekst enn jordbruksavtalepartene synes å ha hatt intensjoner om. Den var dessuten ikke tilstrekkelig presis med tanke på når overgangen til kommunesatser skal få virkning fra.

Beholde en moderert søknadsmulighet i tråd med tidligere praksis

Landbruksdirektoratet går etter dette inn for å endre dagens regel i § 6 slik at resultatet for slakteriene blir i tråd med praksis slik den var fram til 2022: Foretak som er berettiget frakttilskudd og som eier små slakterianlegg som har økt slaktemengden slik at den overstiger 1500 tonn i den sist tilbakelagte referanseperioden (dvs. 1. juli - 30. juni) kan, innen 1. oktober, søke Landbruksdirektoratet om å få kommunesatser for frakt som utføres fra og med 1. januar det påfølgende året. Bortsett fra at de må sende en søknad om overgang stilles de små slakteriene dermed i samme stilling som før man begynte å endre på hvor ofte nye satser skal fastsettes. Ved at vi forholder oss til referanseperioden så blir regelen om hvilken periode som er bestemmende for hva som tas med som årlig slaktemengde lik både ved fastsettingen av satsene for en ny treårsperiode og i de tilfellene små slakterier øker slaktemengden i løpet av treårsperioden.

Regelen vil gi forutsigbarhet for slakteriene og de slipper å vente i tre år før de kan få kommunesatser. Ved å sette søknadsfristen til 1. oktober får slakteriene tid til å vurdere om de ønsker å fremme søknad om overgang når det er klart hva den samlede slaktemengden i referanseperioden ble. Hva som er mest lønnsomt vil avhenge av hvor de henter flertallet av slaktedyra – i sitt eget nærområde eller i nullsoner rundt andre store slakterier.

Ved å sette søknadsfristen til 1. oktober får direktoratet god tid til å vurdere søknaden og dokumentasjonen for slaktemengden og til å gjøre de grepene som skal til for å endre tilskuddsberegningen til slakteriet slik at man slipper forsinkede oppgjør eller etterbetaling av tilskudd. Vi får også bedre tid enn med dagens regel til å ta hensyn til endringen i arbeidet med prognoser ved at vi slipper usikkerheten om hvorvidt slakteriene faktisk vil komme opp i 1500 tonn i løpet av perioden som er avgjørende eller ikke. Å slippe slik usikkerhet må også være en fordel for slakteriene.

Regelen blir inntatt i § 6 tredje ledd.

Høringsforslaget til ny § 6 om grunnlaget for beregning av satser

Vi oppfatter ikke at KLF har andre innvendinger til innholdet i de generelle reglene som vi har foreslått for å beskrive hvordan satsene i forskriften skal fastsettes, utover at de ikke bør tre i kraft før 2025. KLF peker imidlertid på at det er behov for å regulere mer i forskriften enn det som inngår i forslaget som er sendt på høring: Blant annet hva som skal gjelde for nystartede slakterier og hva som skal gjelde for store slakterier som reduserer slaktemengden til 1500 tonn eller mindre. Forslag til dette har ikke vært en del av høringen og kan derfor ikke fastsettes nå.

Reglene i høringsforslaget vil stå i henholdsvis første og andre ledd i § 6 mens regelen om muligheten til å søke overgang til kommunesatser er plassert i tredje ledd.

§ 2 – Definisjoner

Definisjonen av store og små slakterianlegg

KLF var kritiske til å bytte ut «slakteri» med «slakterianlegg» hvis dette kan utelukke to betydelige aktører i slakteribransjen fra å få utbetalt frakttilskudd. Denne bekymringen er ubegrunnet. Hvem som skal få utbetalt frakttilskuddet og hvordan det skal beregnes er to forskjellige ting. Første punktum i pristilskuddforskriften § 4 fjerde ledd slår fast at: «*Det kan gis frakttilskudd til foretak som administrerer frakt av slaktedyra fra produsent til slakterianlegg som er godkjent av Mattilsynet og som avregner produsenten for slaktet*». Det oppstilles ikke noe vilkår om at foretakene selv må eie slakterianlegget slaktedyra fraktes til for at de skal kunne få frakttilskudd. Ved å bruke begrepet slakterianlegg får man tydeliggjort at det er frakten til der hvor dyra skal slaktes det gis tilskudd for – ikke for «frakt» til hovedkontoret til et slakteri-foretak som administrerer frakt av slaktedyra uten å eie noe eget slakterianlegg. Hvorvidt det bør være en nullsone rundt slakterianlegget avhenger av hvor mye som faktisk slaktes der og ikke av hvor mange produsenter slakteriforetaket som eier anlegget har avtale med.

En av tankene bak forsøket på å rydde opp i begrepsbruken i Jordbruksavtalen og forskriften er at frakttilskuddet skal knyttes til den frakten og slaktingen som skjer og at det er slaktingen som faktisk utføres på et slakterianlegg som skal være avgjørende for om det er å betrakte som stort eller lite. Framover skal det gjøres et arbeid for å sikre at direktoratet får informasjon om all leieslaktingen som utføres på det enkelte slakterianlegg – inkludert leieslakting for andre slakteriforetak. I dag får direktoratet bare rapportert det slakteriforetaket avregner, uten at det nødvendigvis framkommer ved hvilket anlegg dyret faktisk er slaktet ved, i tillegg til leieslakting for husdyrprodusenter som tar eget slakt i retur.

KLF peker på at ut fra de nye definisjonene så er Nortura Finnmark å anse som et lite slakteri fordi det slaktes mindre enn 1500 tonn per år ved anlegget. Det er korrekt, men det er ingen forskjell i om dette følger kun av Jordbruksavtalen eller også framgår av forskriften. Igjen viser vi til at forskriften bygger på Jordbruksavtalen. Det at det er nullsone rundt Nortura Finnmark til tross for at slaktemengden tilsier at de er et lite slakteri bunner i at de er å anse som et såkalt basisanlegg. Grunnen er at de slakter mer enn 50 % av slaktevolumet i sitt nærrområde. Dette er nærmere omtalt i denne rapporten fra 2010:

https://www.regjeringen.no/globalassets/upload/lmd/vedlegg/brosjyrer_veiledere_rapporter/rapport_fra_arbeidsgruppe_om_innfrakttilskudd_slakt.pdf.

Forslag til regler om satser og soner for basisanlegg har ikke vært en del av denne høringen. Av den grunn kan vi ikke fastsette dette nå.

Høringsforslaget gikk også ut på å presisere at anlegg der det slaktes *akkurat* 1500 tonn skal regnes som små. KLF skriver at en slik regel kan leses som om det må slaktes 1600 tonn ved anlegget for at det skal kunne regnes som stort. En slik tolkning av definisjonen kan vi ikke se at det er grunnlag for. Når definisjonen av små slakterianlegg går ut på at de har en årlig samlet slaktemengde på mindre enn eller akkurat 1500 tonn betyr dette at hvis årlig samlet slaktemengde er 1500 000,00 kilogram eller mindre regnes anlegget som lite. En samlet årlig slaktemengde på 1500 000,01 kilogram eller mer innebærer at anlegget regnes som stort.

KLF sine innvendinger til 1) hvilket nivå som er avgjørende for om et slakterianlegg skal anses stort eller lite, 2) hvilke dyreslag som regnes med i den samlede slaktemengden, samt 3) ønsket om en egen definisjon av «mikroslakterier» har ikke relevans for høringen her. Det som bestemmes i jordbruksoppjøret setter rammene for hva som kan stå i forskriften.

Definisjon av referanseperiode

KLF skriver at de kun er positive til å ta med en definisjon av referanseperiode dersom resten av deres forslag til formulering av § 6 og ny § 7 også fastsettes, men ønsker uansett ikke at dette trer i kraft før 2025. Landbruksdirektoratet vil peke på at den foreslåtte definisjonen av referanseperioden er i tråd med langvarig forvaltningspraksis og at den legges til grunn uansett om den er definert i forskriften eller ikke. Som nevnt ønsker direktoratet et mer gjennomarbeidet regelverk og en bedre overensstemmelse mellom begrepsbruken i Jordbruksavtalen og forskriften. Å formulere definisjonen av referanseperioden i forskriften mener vi er et riktig skritt for å oppnå dette. Det gir aktørene i bransjen bedre forutsetninger for å forstå betydningen av det som er fastsatt i Jordbruksavtalen.

Med hilsen
for Landbruksdirektoratet

Hilde Haug Simonhjell
seksjonssjef

Line Silberg van der Velde
seniorrådgiver

Dokumentet er elektronisk godkjent og trenger derfor ingen signatur.

Kopi til:

Landbruks- og matdepartementet	Postboks 8007 Dep	0030	OSLO
Norges Bondelag	Postboks 9354 Grønland	0135	OSLO
Norsk Bonde- og Småbrukarlag	Akersgata 41	0158	OSLO